

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

ΦΕΡΕΝΙΚΗ

ΑΘΗΝΑ 2005

Copyright: Κωνσταντίνος Μπούρας
Σμολένσκη 22
114 72 Αθήνα
Τηλ. 210-3619249
E-mail: kbouras@compulink.gr
web-site: www.konstantinosbouras.gr

Έργα του ιδίου:

Ο Πορφυρός Ήλιος του Έρωτα και του Θανάτου, Τέχνη και Λόγος 1987.
Άγουρος Έρωτας, Τέχνη και Λόγος 1988.
Η Κοιλιά των Νεκρών Ερώτων, Πλέθρον 1990.
Έρωτας Ηλιότροπος, Πλέθρον 1993.
Ο ποιητής του Abdeljebbar, Πλέθρον 1995.
Αγαύης Έρωτας, Οδυσσέας 1995.
Η Φωνή του Μανδραγόρα, Οδυσσέας 1997.
Έρωτας Τριμαργικός, Πλέθρον 1997.
Στον Αστερισμό της Εκάτης, Δωδώνη 1997.
Έρωτες Γυρίνων και Κρίνων, Οδυσσέας 1998.
Έρωτας Παλίμνηστος, Το Ροδακίό 1999.
Le Chant de la Mandragore, La Bruyère, Paris 1999.
Ο Θάνατος του Ευριπίδη, Δωδώνη 1999, 2000 (δεύτερη έκδοση βελτιωμένη).
Palmiers et Mandragores, L'Harmattan, Paris 2000.
Το "Μετά" της Τραγωδίας, Οδυσσέας 2000.
Όρθρος Αιώνος, Δυτικές Ινδίες 2000.
Η Μεταφυσική του Έρωτα, Οδυσσέας 2002.
Ερωτικά Μοιρολόγια, Παρουσία 2003.
Ερέτης Ιώδους, Δυτικές Ινδίες 2004

ΦΕΡΕΝΙΚΗ

(ποιοητικός μονόλογος)

Είμαι εδώ και τώρα. Βρήκα την πύλη που γυρίζει το χρόνο μέσα-έξω, σαν ένα παντελόσι εργάτη που ξέμεινε από δουλειές, κι απέμεινε ν' αναρωτιέται πόσα άνθη έχει η μυγδαλιά στη ρίζα της Ακρόπολης, πάνω από το θέατρο του Διονύσου. Εκεί βρίσκομαι τώρα, στη σπηλιά με το εικονοστάσι του Σοφοκλή. Ο Οιδίπους επί Κολωνών αναλήφθηκε εδώ, και χάθηκε από τα μάτια των θεατών για πάντα. Εκεί εμφανίστηκε κι εγώ τον τέταρτο αιώνα ως Αθηνά. Και είχα το θράσος να τραγουδήσω τη μονωδία που εγώ η ίδια είχα γράψει, και την έδωσα σε έναν ανύπαρκτο ποιητίσκο να την υπογράψει. Τι αντιποιοητικοί καιροί! Τελείως ακατάλληλοι για μια γυναίκα που την έχουν επισκεφθεί οι Μούσες, που έχει συμφάγει με τους θεούς, που έχει επιδοθεί στο γεμάτο φως παραλήρημα της Πυθίας, και χωρίς τη δάφνη του Απόλλωνα. Είμαι εδώ με τα χέρια ανοιχτά στο φως, ως Πανγαία-άμπελος, και εκπέμπω αλήθεια και πληροφορίες προς όλες τις κατευθύνσεις. Ο έχων ώτα ακούει ακουέτω! Είστε πολλοί εκεί κάτω. Τόσοι όσοι με δικάζανε. Φαίνεται πως όταν κάτι συμβεί, στον πλανήτη αυτό, που είναι – που σχεδιάστηκε για να είναι – η βιβλιοθήκη του Σύμπαντος Κόσμου... φαίνεται ότι εξακολουθεί να διαδραματίζεται επ' άπειρον, σε ολογραφικό ένθετο, σε κάποια ιδιωτική προβολή δημοσίας απολαύσεως. Τα χαμόκλαδα ανθίσανε στον ιερό βράχο της Ακροπόλεως. Καιρός να συμβουλευτώ τις σημειώσεις μου, και να σας μιλήσω με το μόνο τρόπο που μου είναι βολετό: με τη γλώσσα της ποιήσεως. Όπως θα πει κάποιος κυνηγημένος ποιητής: «Η ποίηση είναι το τελευταίο φρούριο πριν τον Αρμαγεδδώνα».

ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Το λουλούδι
Πατημένο στις σελίδες του τετράδιου
Εξακολουθεί να ευωδιάζει
 Τον έρωτά σου
Και οι άγγελοι
Αφήνουν για λίγο
Τα σώματα των ανθρώπων
Στο αεροπλάνο
Για να παίξουν με τις κορυφές
 Των συννέφων
Και να βουλιάξουν
Στα σμαραγδένια νερά.
Κουράστηκα τόσα χρόνια
Να περιμένω
Και να σ' αποθυμώ,
Και όταν απελπίστηκα
 Ήρθες
Ανάμνηση μιας ζωής
 Στο μυστικό ακρογιάλι
Που βλέπαμε τους ήλιους
 Ν' ανατέλλουν
 Σαν πορτοκάλια.

Το λουλούδι πατημένο στις σελίδες
 Του τετράδιου
Κουβαλάει τη θερμή του έρωτά σου.

Τώρα που είσαι πιο κοντά παρά ποτέ,
Ήγουν μακριά μου για πάντα,
Ανεπιστρεπτί.

Με δικάσανε οι «τα φαιά φορούντες». Και με καταδίκασανε σε εξορία από τον Ελληνικό Κόσμο, ήγουν σε σιωπή, βασιανιστική σιωπή. Γιατί όταν ο ποιητής δεν ψάλλει είναι σαν τον αηδόνη που δεν τραγουδάει, σαν το ψαρά που έκαψε τα κουπιά της βάρκας του. Σαν τον ανεμοδείκτη που στραβώθηκε. Σαν τη φωτιά που ρούφηξαν τα σπλάχνα της γης και την αντιγύρισαν σε ηφαίστειο. Ναι, υπάρχουν και άλλοι παράλληλοι κόσμοι με τον δικό σας. Εγώ είμαι τώρα στην πέμπτη διάσταση, γιατί αγάπησα... Γιατί μου δόθηκε πρόσβαση στα ακασικά αρχεία. Γιατί ξεπέρασα το μίσος για τους διώκτες μου, και τους το επιστρέφω τώρα σε χαρά. Γιατί μεταβόλισα το φαρμάκι και το έκανα σοφία. Κάποτε οι γυναίκες θα μπορούν να είναι ισότιμα όντα με τους άντρες... όταν οι άντρες πάψουν να φοβούνται τα συναισθήματά τους.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Άνθρωποι χαμένοι
Στο Σύμπαν της απελπισίας
Ανακαλύπτουν την κρυφή πλευρά των αγαλμάτων
Και αναζητούν το χέρι που θα τους ταΐσει
Σιωπή και έρεβος,
Εκεί που το φράγμα είναι ορατό
Της Λήθης
Και μια τερπνή μουσική
Χαράζει φαγιούμ
Στα κρύσταλλα των ναών,
Μορφές αγαπημένες
Εκείνων που δεν έστερξαν
Να δώσουν
Το φιλί
Το από αιώνες ξηραμένο.

Κόρη εταίρας, εταίρα κι η ίδια. Όμως γεννημένη με άλλες προδιαγραφές, με άλλα ταλέντα. Και το κλουβί της σάρκας ασφυκτικά κλειστό. Και η χειρότερη τιμωρία: το φύλο. Θα νόμιζε κανείς ότι σε μια γυναίκα ανοίγουν όλες οι πόρτες όταν είναι έτοιμη να δοθεί, και να δώσει. Λάθος! Την παίρνουν, την γεύονται, λίγο, στην άκρη της γλώσσας, για να μην βαρυστομαχιάσουν, κι ύστερα την πετάνε. Όσο ωραία κι αν τραγουδάει, όσο σαγηνευτικά κι αν μιλάει, όσο μαγικά κι αν γράφει. Γι' αυτό κι εγώ, αν μου δοθεί η Χάρη από το Δημιουργό θα γεννηθώ άντρας ποιητής. Εκτός αν φτάσουμε στην παραδείσια εκείνη εποχή όπου δεν θα είναι κανείς ανώτερος ή κατώτερος ανάλογα με το φύλο του, αλλά ανάλογα με την ποιότητα του φωτός που μπορεί να κουβαλήσει το όχημα της ψυχής του, το σώμα του.

ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ

Τώρα γυρίζουμε στο χρόνο μηδέν,
Στην επαναρρύθμιση του βιολογικού ρολογιού,
Στην ακύρωση του θανάτου.

Και ο Φόβος ουκ έστιν έτι.
Περιπλανηθήκαμε όλη τη μέρα στις αλέες
Και μέθυσε η όσφρησή μας
Με όλων των ειδών τα μυρωδικά,
Κι ευφράνθηκε η ψυχή μας
Από μία μελωδία άλλη,
Πέρα απ' τα σύννεφα,
Που μας καλεί να τη γνωρίσουμε
Και καθιστά την ευτυχία
Αναπόδραστη.
Τι κι αν βουλιάξαμε στη δυστυχία,
Τι κι αν ρέψανε τα μέλη μας
Δουλεύοντας εργάτες
Σε μακρινούς σιτοβολώνες,
Τι κι αν μας αρνήθηκε ο Απόλλωνας
Τον Έρωτα,
Για να μην πάει στράφι
Το χάρισμα της μαντείας,
Εμείς μείναμε ακίνητοι
Με την κόρη των ματιών
Στυλωμένη στον ουρανό,
Κι ένας άρατος κρίνος
Κατέβηκε
Για να σταλάξει γύρη
Στο ασπράδι του τρίτου ματιού μας.

*Μυήθηκα στα Ελευσίνια Μυστήρια. Και στα Μυστήρια της Εκάτης. Και στα
Ορφικά... Και στα Καβείρια... Ήμουνα ένα σφουγγάρι διψασμένο για αλήθεια.
Ήμουνα μία ψυχή που ήθελε να τα θυμάται όλα, για να επαναπρογραμματίσει
καλύτερα το επόμενο ταξίδι της στη Γαία.*

ΕΡΜΗΣ Ο ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΣ

Ήρθες μέσα στο όνειρο
Και μου χαρίστηκες
Θείο κορμί αγαπημένο,
Ανάμνηση από άλλη ζωή,
Πεθαμένη, όπως λένε
Οι φτωχοί
Ζητιάνοι του Κάλλους
Που φονεύεται από την Ηθική
Δια λιθοβολισμού.
Όμως εμείς θα σαλπίσουμε
Σε όλη τη γη προσκλητήριο
Εκείνων που έχουν τα χέρια λευκά
Από το αίμα αθώων
Και θα χτίσουμε δεύτερο ναό
Προς δόξαν Εκείνου
Που σχεδίασε με τόση σοφία
Αυτό το ψηφιδωτό από Φως
Κι από Σκοτάδι,
Το σχέδιο του οποίου

Έχω ήδη πάψει να μιλάω
Παρά μόνο εκεί που δεν με ακούει
Βέβηλο αυτί.

Ίσως την επόμενη φορά
Είμαι πιο τυχερός
Και γίνω δέντρο,
Ή το πουλί της φωτιάς
Που γυρνάει από αστέρι
Σε αστέρι
Και τίποτα δε στέκεται
Εμπόδιο στο πέρασμά του.

*Χθες με πήγαν τα βήματά μου στη «συνοικία που λατρεύεται η ηδονή», και
τρόμαξα με την ευκολία που οι άνθρωποι αγγίζουν τη Φρίκη, χωρίς την
αίσθηση ότι διαπράττουν μία ιεροσυλία, χωρίς την επίγνωση ότι χαριτωμένος
θεός του Έρωτα θα κλείνει τα μάτια αηδισμένος.*

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

Κάπως έτσι θα είναι η Κόλαση:
Σώματα ξαπλωμένα στον ήλιο
Που σε προκαλούν με την τρισδιάστατη
Ομορφιά τους
Και δεν μπορείς ν' αγγίξεις.
Εν τω μεταξύ στις άλλες διαστάσεις
Ένας καταϊγισμός χρωμάτων
Και μορφών
Που δεν προλαβαίνουν να ερωτευτούν
Τον εαυτό τους.

*Εκεί συνάντησα ένα ζητιάνο, που δεν ήταν ούτε παιδί ούτε γέρος ώστε να τον
ελεήσω. Κρατούσα μερικά αχλάδια, που είχα μαζέψει από την απιδιά την
πατρογονική μου. Χωρίς να σκεφτώ του έτεινα το χέρι, και πήρε μερικά.*

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

- Veux-tu quelques poires?
- Merci pour l'espoire.

Κι έφυγες. Ήρθα να σε βρω
Στο μέρος το γνωστό
Αλλά δεν ήσουν εκεί.
Αν πιστεύαμε στα θαύματα...
Αν μπορούσαμε να υπομένουμε
Και να περιμένουμε στην ίδια θέση...
Όμως «τα πάντα 'ρει»
Όπως έλεγε ο παππούς μας
Ο Ηράκλειτος,

Και κάπου εκεί στη γωνία,
Στη σκιά ενός δέντρου,
 Στην κοσμοσυρροή
 Συναντιώμαστε,
Σμίγουμε τα βλέμματα για λίγο,
Κι έπειτα τρεπόμαστε σε φυγή,
Σαν άγρια ζώα τρομαγμένα
Από το ίδιο τους το είδος.
Όμως με άγγιξες
Στα βάθη της καρδιάς,
Εκεί που λάμπει το ιόχρουν φως
Που μας έδωσε ο θεός.
Άσε με να σου δώσω
Λίγα από τα κουρέλια της προσμονής μου
Για να ντύσεις τη γύμνια σου,
Αυτό το θεικό κορμί
Που ιδρώνει και αγάλλεται
Στο άγγιγμα της πρώτης σταγόνας Ήλιου.

Αυτός ο ζητιάνος με τάραξε. Κάπου βαθιά μέσα στη μνήμη των κυττάρων μου ήταν προοδεδιαγραμμένη αυτή η συνάντηση. Η δυνατότητά της ήταν ικανή να κινήσει σύμπαντα στις αρμονικές τροχιές τους. Πήγα σπίτι και μάζεψα ό,τι ρούχα είχε παρατήσει ο τελευταίος εραστής μου. Και σανδάλια, ωραία, Αθηναϊκά. Όταν γύρισα, εκείνος είχε φύγει. Δεν είχε ούτε τόση δα πίστη λοιπόν;

ΑΝΤΙ-ΣΥΜΠΑΝ

Για κάθε βασιλιά
Υπάρχει ένας ζητιάνος
Κι όταν πλησιάσουν πολύ
Τον καθρέφτη του Νάρκισσου
Καταστρέφονται.

Κάπου ανάμεσα στον ύπνο και στον ξύπνιο
Υπάρχει η 25^η ώρα,
Εκεί που γίνονται τα όνειρα
 Πραγματικότητα,
Εκεί που ρίχνουμε μια ματιά
Στον καθρέφτη του Χρόνου
Και εισπράττουμε
Ανάλογα με το είναι μας.
Εκεί η λογική με τρέλλα θεραπεύεται
Και το χάος με την τάξη.
Ο Μίνως, ο Ραδάμανθυς και ο Αιακός
 Μας περιμένουν.
Εκεί ακούς την ψυχή σου
Γαλήνια να κραυγάζει:
«Τοξινώθηκα στο θείο.
Κι αν είναι να πεθάνουμε
Ας τελειώσουμε συντονισμένοι
Στον κοσμικό ρυθμό του Σύμπαντος».

Κι εκεί που λέω ότι ο Έρωτας δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα πια για μένα, γιατί όλα τα έχω ζήσει, και τα έχω όλα βαρεθεί, γιατί η άμμος φυραίνει ταχύτατα στην κλεψύδρα του Χρόνου, είναι κάποιες τέτοιες στιγμές που πιστεύω ότι ένα Αόρατο Χέρι θα την αρπάξει, θα την γυρίσει ανάποδα, και θα ξαναρχίσουν όλα από την αρχή. Τι βασανιστική που είναι αυτή η αίσθηση! Όχι! Θα ήθελα ν' αποφοιτήσω. Φτάνουν τόσες δοκιμασίες. Την επόμενη φορά που θα ερωτευτώ θα ήθελα να είναι η τελευταία. Και να είναι με το άλλο μισό της ψυχής μου.

ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ

Πόσες υπόγειες σπηλιές
Πρέπει να διανύσει ο Έρωτας
Μέχρι να βγει στην επιφάνεια
Με την ελπίδα ν' ατενίσει
Τα κτήρια μεθυσμένα
Από ένα και μόνο κυκλάμινο.

Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι ο θεός μας ακούει, και εκπληρώνει κάθε επιθυμία μας, όταν δεν εναντιώνεται στην Αρχή της Αγάπης.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Πάρε τα μάτια μου.
Στη μέση της σκοτεινιάς
Θα σου δανείσω το φως
Του Απόλλωνα
Να δεις πράγματα που πάντα υπήρχαν.

Πάρε τις άλλες μου αισθήσεις
Και είμαι σίγουρος
Ότι θα οσφρανθείς
Το αιθέριο σώμα του ευκαλύπτου
Να πυρπολεί την ερημιά
Με την ανία του.

Όμως η Σκιά συνοδεύει πάντα τα σώματα. Κι όσο πιο έντονος είναι ο ήλιος, τόσο πιο ερεβώδης η σκιά, ειδικά όταν ο Ήλιος είναι ένας.

ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ

Μπορεί ένα φύλλο
Να καλύψει τη γύμνια
Της θάλασσας,

Ακόμα κι αν είναι του ευκάλυπτου;

Μπορεί ο έρωτας
Να κρύψει την προαιώνια
Μοναξιά
Των υιοθετημένων άστρων
Στις εσχατιές του Σύμπαντος;

Μπορεί η νυχτερινή
Απουσία
Να γεμίσει με λέξεις
Προορισμένες να πονούν,
Να κόβουν,
Να πληγώνουν;

Πρόσεξε τι θα πεις
Γιατί κάπου αλλού
Πραγματοποιούνται
Οι πιο μύχιες σκέψεις μας
Χωρίς αντιστροφή.

Πρόσεξε μην πάμε μακριά,
Εκεί που δεν έχει γυρισμό.
Και δεν εννοώ το θάνατο,
Γιατί ο θάνατος είναι
Μόνο η αρχή,
Και δεν υπάρχει αρχή
Δίχως το τέλος που προηγείται.

Γ' αυτό προτείνω να χωρίσουμε
Πριν σμίξουμε,
Έτσι ώστε να ελπίσουμε
Ότι κάποτε η απόσταση
Θα εκμηδενιστεί
Όσο δύο χείλη
Το ένα μέσα στο άλλο,
Όσο ένα σώμα
Που δε μπορεί πια
Να κοιμηθεί
Ορφανό.

Όσο κι αν φοβούμαι τις παγίδες που μου στήνει ο Σκοτεινός, δεν έχω την πολυτέλεια του δισταγμού, γιατί άπλωσε πολύ η ψυχή, και δεν με χωράει η ζωή μου. Ακόμα κι αν είναι να διαπράξω ακόμα ένα λάθος, θα το διακινδυνεύσω. Και θα σωθώ για άλλη μια φορά χάρη στην αθωότητά μου, και στο περίσσειμα της αγάπης.

ΦΑΕΘΩΝ

- Κατανάλωσέ με,
Αν μπορείς να καταβροχθίσεις το φως
Χωρίς να σου κατακάψει τα σωθικά.
Κατάκτησέ με,
Αν μπορείς ν' αναμετρηθείς μαζί μου,
Χαλίκι εσύ στην απεραντοσύνη του Ερέβους.

Παράτησέ με,
Αν μπορείς ν' απομακρυνθείς
Από την έρημο που σε περιβάλλει
Με βοηθό την πυξίδα
Που δείχνει πάντα στην Επιθυμία.

- Περπάτησα νύχτες πολλές
Για να ξεφύγω από την αγκαλιά σου
Και τώρα επιστρέφω μ' ανακούφιση
Στην πατρίδα του Έρωτά μου,
Εκεί που είδα πρώτη φορά τη θάλασσα
Ν' αναρριγιά κάτω από το χάδι του ήλιου
Το μεσημβρινό.

Μέχρι η διπλή έλικα του σκήπτρου του Ερμή ν' αποκτήσει δώδεκα παρακλάδια θα αμφιβάλλουμε για το πασιφανές, και θα πιστεύουμε σαν τον Οιδίποδα στα μάτια μας. Μόνο όταν αποφασίσουμε να παραβλέψουμε το πασιφανές θα ανοίξουμε την όρασή μας σε έναν πλούτο που η επιστήμη και η ιατρική μας ακόμα δεν έχουν φτάσει.

ΟΛΙΓΟΨΥΧΟΙ

Η γλώσσα είναι ένας κώδικας.
Το σώμα έχει τη δική του γλώσσα,
Και η ψυχή μιλάει
Με τις πεταλούδες που παίζουν
Οι άγγελοι
Στην ακρογιαλιά
Με τα βέλη του Απόλλωνα.
Γιατί δεν είμαστε αρκετά πιστοί
Στο Αόρατο
αφεθήκαμε στον ορυμαγδό της ύλης
Ανυποψίαστοι για τον καταϊγισμό
Των χρωμάτων
Που έχτιζαν πολιτείες ασύλληπτες
Πάνω από τα όνειρά μας.
Γιατί δεν ήμασταν αρκούντως συμβατοί
Με το άφευκτο
Δεχτήκαμε στα πόδια μας βαρίδια
Που μας στέρησαν την ανάληψη
Πάνω από το βουνό
Με το άρμα του Απόλλωνα.

Έρχομαι και ξανάρχομαι στον ιερό βράχο. Κάθομαι σε ένα πλάτωμα που έχει σκαλίσει λες κάποιος από τους θεούς για ν' ατενίζει τα Προπύλαια της Ακρόπολης. Τι αιώνας! Όταν μείνεις πολύ ώρα κι αποξεχαστείς εδώ, θαρρείς πως θ' ανοίξουν τα σπλάχνα της Γης, και θα ξεβράσουν την Ατλαντίδα, με όλους τους ναούς της, και τους ιερείς σε πλήρη ετοιμότητα, να τελέσουν τη θυσία στο Φως, για ν' αποτρέψουν την επόμενη Καταστροφή.

ΠΙΝΥΞ

Ο βράχος έχει τη δική του φωνή,
Κι οι κρυμμένοι θησαυροί
Κατά καιρούς αναστενάζουν
Που δεν τους θυμάται κανείς.
Εκεί στα βάθη της Ανατολής,
Στη θάλασσα της Τυρρηνίας,
Στον Τίγρη και στον Ευφράτη,
Στα παράλια της Αφρικής,
Παντού υπάρχει ένα πηγάδι
Που αναρριχώνται οι πεθαμένοι
Και το σαρκοβόρο αρνί
Βόσκει ειρηνικά με τα κριάρια,
Εκεί που η θύελλα των ημερών
Κοπάζει για λίγο,
Και τ' αστέρια κατεβαίνουν
Καταμεσήμερο να λουστούν
Στην κρήνη που αποξεχάστηκε
Μια ξανθομαλλούσα νεράιδα
Κι άφησε τον Πάνα
Να φυτέψει στην κοιλιά της
Το σπόρο του.
Ποια ηδονή θα μας ξεπλύνει από τον πόνο;
Ποιο χάδι θ' απαλύνει το σφυρί
Που δεχτήκαμε στο πρόσωπο
Πριν ξημερώσει το πρώτο φως;
Ποιο ποίημα, ποια μελωδία
Μυστική, από το σουραύλι
Ενός Σειληνού, θα εξημερώσει
Τα ήθη των τυφλοπόντικων,
Των βουτηγμένων αιώνες
Τώρα στην αμαρτία;
Και στο ξωκλήσι του Αϊ-Γιώργη
Τα φίδια κολυμπάνε
Αηδισμένα
Στο λάδι που προοριζόταν
Για τα καντήλια
Τη Δευτέρα της Λαμπρής.
Όμως ο παπάς
Δε λειτούργησε.
Αποπλανήθηκε από μια σειρήνα
Και ξέμεινε στο έμπα μιας σπηλιάς,
Με το χέρι του ροζιασμένο
Πάνω στη μαγκούρα,
Και το κομπολόι του μετέωρο
Στον αέρα: αυτή η χάντρα
Δεν θ' αγγίξει την επόμενη ποτέ·
Μέχρι να έρθει το Σάββατο
Που θ' ασπρίσουν οι παπαρούνες
Κι οι ανεμώνες όλες
Θα μαντηλοδεθούν
Για να ξεπροβοδίσουν τον Αιώνιο Νεκρό
Που κάποτε τον φώναζαν Άδωνι.

Γιατί έχουμε φύγει
 Άπειρες φορές
 Πριν γεννηθούμε.
Τώρα μένει
 Ν' απολαύσουμε
Τον έρωτα της αρχής.

Είναι σκληρό να κοιτάς την Ελλάδα από μακριά, όταν σε έχει γεννήσει η Ελλάδα, όταν σε έχει θρέψει με το νάμα της ψυχής της. Κάθε εξορία είναι μια μορφή αυτοτιμωρίας. Κάθε αυτοεξορία είναι η άρνηση του Παραδείσου.

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Η ελευθερία της εξαθλίωσης
Η εξαθλίωση της ελευθερίας.
Τα όρια του Νου
Πέρα από τα γνωστά όρια
 Του μυαλού.
Οι κινήσεις που είναι πάντα ίδιες.
Οι σιωπές που είναι πλούσιες
 Σε ήχους.
Και τα μάτια σου γλαρά,
Στην ακινησία εκείνη
Που κυοφορεί αστραπές,
Και υποθάλπει όχεντρες.
Ο έρωτας, μια άπειρη απεικόνιση
Ενός κόκκου άμμου της ερήμου.
Το μόριο που έγινε άτομο
Και διεμβόλισε το γνωστό Σύμπαν.
Η άπειρη σκοτεινότητα
Στα φτερά μιας πεταλούδας
Που βιάζεται να μετενσαρκωθεί
 Σε δεινόσαυρο
Για να βλάψει τα έντομα
 Που την κατατρέχουν.
Ο κακός ωκεανός
 Που επιβουλεύεται
Τη φωτεινή θάλασσα.
Τα τζιτζίκια
 Που δρυοκολάπτουν τη σιωπή.
Οι ξυλοκόποι
 Που φοβούνται
Το πέταγμα της σαΐτας.
Και οι γαλιάντρες
 Που ερωτοτροπούν με τα σκίνα
Ελπίζοντας ν' αφήσουν
Το στερνό φιδόντιμά τους
Στο ξασπρισμένο ξύλο
Του τελευταίου κουπιού
 Της Αργώς.

Αν μπορούσαμε να ξαναρχίζαμε από την αρχή θα ήμασταν το ίδιο αλαζόνες; Θα μας χαρακτήριζε η ίδια προπέτεια, και ο ίδιος τρόμος του κενού; Πόσες φορές θα κυλήσουμε το λιθάρι του Σίσυφου μέχρι να βρούμε το σημείο εκείνο της αδιάφορης – λεγόμενης – ισορροπίας, όπου η ευθεία φαίνεται σαν κύκλος και ο κύβος σα σφαίρα, και η πυραμίδα ως κλίμακα φυσική για το Φως, που έχει ενωθεί, κι έχει εξαγνίσει το Σκοτάδι;

ΑΥΤΟΔΙΔΑΚΤΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

Ζήσαμε ακριβώς όσο έπρεπε
Για να υψώσουμε την ψυχή μας
Πάνω από το Ναό της Απτέρου Νίκης.

Βουτηχτής στα βαθιά
της ηδονής
αυτοδίδακτος,
έσπασα όλα τα ρεκόρ
γιατί κανείς δε μου είχε πει
πού υπάρχουν τα όρια.
Δεν τήρησα το «παν μέτρον
άριστον»
Γιατί κανείς δεν είχε βρει
Καιρό
Ανάμεσα σε λαθραίες ηδονές
Και στη συζυγική πλήξη
Να μου διδάξει το μέτρο.
Τώρα στέκομαι πάνω απ' το γκρεμό
Κατάντικρυ στο πέλαγο
Ζωσμένος από την απελπισία,
Και η αυτοκτονία μου είναι ανέφικτη
Γιατί ούτε ο θάνατος δε χωράει
Τόση υπερβολή,
Τόση ηδονή στ' αζήτητα,
Τόσο έρωτα
Αδελφωμένο με την απελπισία
Μαζί.
Ας ζήσουμε λοιπόν,
Χαμερπείς και αδούλωτοι,
Χωρίς φιλοδοξίες,
Εκτός από μία:
Να υπάρχει ένα άσπιλο φως
Κάπου να μας δεχτεί,
Γιατί παρ' όλα όσα κάναμε,
Όσο κι αν η σκέψη μας
Έτρεχε πιο γρήγορα από το όχημα
Το φθαρτό του σώματός μας,
Δεν αμαρτήσαμε ποτέ,
Γιατί το Φαέθωνα ποθήσαμε,
Και το νερό που ξεπλένει
Όλους τους ρύπους.
Ας ήτανε αυτή η μοναξιά
Να βγάλει σε καλό,
Κι ας είναι αβάσταχτη ώρες-ώρες.

Θα έρθει μια μέρα – σύντομα, το ξέρω – που η αλήθεια θα είναι εφικτή. Και τα την χωράει το μυαλό, και θα την αντέχει το υλικό μας σώμα.

ΦΙΛΟΤΗΣ

Ας νίψουμε τα χέρια μας
Στο φως της ανατολής.
Όλων των ειδών οι καθαρμοί
Δε θα μπορέσουν να μας ξαναδώσουν
Τη φιλότητα
Που απωλέσαμε ένα πρωί
Όταν αποκαρωμένοι
Από του Βάκχου τη γιορτή
Μπήκαν στην πόλη οι εχθροί
Και δεν τους είδαμε.
Και δεν τους απαντήσαμε
Όταν μας ρώτησαν
Ποιος ήταν ο θεός μας
Και κάθε πότε χύνουμε σπονδές
Στους Άρχοντες του Κάτω Κόσμου
Για να χορτάσουν οι ψυχές
Των προσφιλών νεκρών
Και να γαληνέψουν.
Οι χέρνιβες και τα εναγίσματα
Δεν θα μας ξαναδώσουν το βιος μας.
Κι ας κλαίει η πόλη μας
Κάτω απ' το ζυγό
Κι ας στενάζει.
Και των προγόνων τα ιερά
Γίνανε βάσεις
Για ανόσια τραπεζώματα.
Το Ιόχρουν Φως καλώ,
Με την αρχέγονη κραυγή:
«Ιώ, ιώ, Βάκχε ευοί, ευάν»,
για να μας σώσει.

Όμως, όπως μας δίδαξαν όλα τα Μυστήρια, πρέπει να πεθάνεις για να δεις να λάμπει το Άρρητο Φως, το Φως που Καίει, το Φως που νίβονται οι Θεοί.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

Τώρα ακούμε το Θάνατο
Να φτερουγάει
Με τη μορφή περιέργων πουλιών
Που επισκέπτονται τις αυλές μας
Με το χάραμα.
Αλλάζουμε πλευρό,
Κι ο μαύρος γάτος
Ανταριάζεται.
Στυλώνει τα χρυσά μου μάτια
Στο κενό
Σα να βλέπει οπτασίες αδιόρατες
Να περνούν,

Και το μελισσολόι των φαντασμάτων
Κουρνιαζει γύρω από το δεξί σου χέρι,
Εκείνο που στο δάγκωσε ο σκορπιός,
Τότε που είχες πάει διακοπές

Στον Παράδεισο.

Τώρα κρέμεται γυμνό
Έξω από το ανάκλιτρο,
Πάνω από έναν κρυστάλλινο κρατήρα

Ρωμαϊκό,

Που έπινες ολονυχτίς

Τον οίνον άκρατο.

Τώρα θα σας πω μιαν ιστορία. Ήταν κάποτε, σε μια πολύ μακρινή εποχή, σε ένα μυθικό βασίλειο ένας Κροίσος, παντρεμένος με δύο παιδιά, που ερωτεύτηκε ένα αηδόني. Το αηδόني είχε τη μορφή παχιάς γυναίκας που αδυνάτισε για να γίνει επιθυμητή από τον εραστή της, πριν καν τον συναντήσει. Όταν ο Κροίσος συνάντησε το αηδόني, και το αηδόني κοίταξε τον Κροίσο, θυμήθηκε ότι κάποιο καθήκον είχαν να εκπληρώσουν μαζί... Ερωτεύτηκαν παράφορα. Ο καρπός της ένωσής τους ένα αγόρι... Που το πήραν μακριά οι άνθρωποι του Κροίσου, και το έκρυψαν σε μία φτωχή, αλλά τιμή αγροτική οικογένεια, για να το γλιτώσουν από την κατάρα της γενιάς του. Τα παιδιά του Κροίσου πέθαναν κακήν-κακώς πριν κλείσουν τα σαράντα. Όταν ο γιος του αηδονιού και του Κροίσου συμπλήρωσε το τεσσαρακοστόν έτος της ηλικίας του πληροφορήθηκε τα καθέκαστα, και έκλαψε πικρά.

ΜΑΡΙΑ

Τώρα εσύ με κοιτάς από ψηλά.

Στη γειτονιά των αγγέλων

Ενδιατρίβεις.

Με καμαρώνεις ελπίζω.

Σε ατέλειωτους καβγάδες

Με τον Ευριπίδη,

Γιατί ερμηνεύεις τις μονωδίες

Της Μήδειας και της Φαιδρας

Μια οκτάβα πιο ψηλά.

Κάποτε σταματάτε

Για να ρίξετε μια ματιά

Σ' αυτή τη σφαίρα

Από λάσπη κι αίμα,

απ' όπου ξεπήδησα

Μια μέρα του Μάρτη,

Πρώτη μέρα της Άνοιξης

– λίγο πριν τα μεσάνυχτα –

ένα αεροπλάνο με άρπαξε

βεβιασμένα

και πέταξε πάνω από το γαλήνιο λιμανάκι

της Μαρίας Πολυδούρη.

Στη χώρα που είδα το φως,

μέχρι τώρα που μιλάμε

– κλεισμένα σαράντα,

κοντεύω να κλείσω τα σαρανταένα –

Δεν ξαναγύρισα.

Ταξίδεψα πολύ μακριά,

Στην άλλη άκρη της γης,

Έφτασα μέχρι τη Λατινική Αμερική,
Όχι όμως εκεί που το σφυρί
Χτύπησε το τρυφερό κεφαλάκι
Πάνω από το δεξί μου κρόταφο.
Τι τα θέλω τώρα και τ' αναθυμάμαι,
Ένα κρύο βράδυ του Νοεμβρίου,
Μετά την απαραίτητη γυμναστική.
Κάτι ξέρεις κι εσύ από δίαιτες.
«Άφες αυτοίς. Ου γαρ οίδασι
τι ποιούσι».

Μαρία. Μόνη μου
Κληρονομιά
Η ποίηση της ψυχής σου.
Τα πλούτη ποτέ δεν τα
Ζήλεψα

Και τη χαρά που μου
Έκλεψαν
Εκείνη την πρώτη ώρα της ζωής μου
Δεν μπορούν να την ξαναδώσουν.
Ας είσαι ευλογημένη
Εκεί που τραγουδάς,
Στις ταξιαρχίες των αγγέλων.
Κάποια μέρα θα σε ξανασυναντήσω.
Όμως δεν βιάζομαι καθόλου,
Γιατί θα σ' ακούω από 'δω και πέρα
Τα βράδια να μου κελαηδεύεις
Και να με νανουρίζεις
Με μελωδίες από την Κάτω Ιταλία.
«Η Μεγάλη Ελλάδα, Μαρία»
σου έλεγε εκείνος.

«Είμαστε πάνω απ' όλα Έλληνες
κι αυτό δεν πρόκειται ποτέ
να μας το συγχωρήσουν».
Γιατί διάλεξες να με κρύψεις
Στο λιμανάκι
Που έβλεπε το σπίτι του πατέρα σου
Πάνω από το ηφαίστειο της Ιθώμης;
Τώρα προτιμώ το φως,
Όσο κι αν πονάνε
Τα μάτια τα συνηθισμένα
Στο σκοτάδι.

«Η αλήθεια, Μαρία,
η αλήθεια θα μας λυτρώσει».
Ας είναι ευλογημένα
Τα κύματα του Αργοσαρωνικού
Που λικνίζουν τη στάχτη σου,
Μητέρα.
Το παιδί που σου πήρανε
Το ξαναβρήκες,
Σήμερα,
Εν πλήρει συνειδήσει.

*Τώρα βρέθηκε με μία καινούργια ταυτότητα, που δεν ήξερε τι να την κάνει. Είναι
δύσκολο να θάβεις δύο γονείς, κι έπειτα να βρίσκεσαι ξαφνικά να θρηνείς τέσσερις!*

Ανατριχιαστικές λεπτομέρειες βγήκαν στην επιφάνεια από τα βάθη του Χρόνου. Και ο Φόβος έκανε την ανατριχιαστική εμφάνισή του. Πώς ξορκίζεις τη Μοίρα σου, ακόμα κι αν της έχεις ξεφύγει; Ή αν νομίζεις ότι της έχει ξεφύγει; Γράφοντας.

ΟΜΗΡΟΣ

Τώρα είναι όλα ξεκάθαρα.
Το φως ήρθε και πλημμύρισε
Τα τελευταία δωμάτια της ψυχής μου.
Λένε πως όταν μάθεις το πραγματικό σου όνομα
Πεθαίνεις.
Ελπίζω να ζήσω αξιοπρεπώς
Και να φύγω λεύτερος από δεσμεύσεις
Για να πετάξω στον ουρανό της λύτρωσής μου
Πέρα πολύ κι από 'κει που βρίσκονται
Ο πατέρας και η μητέρα μου
Πέρα πολύ κι από τις καθημερινές απαγορεύσεις
Εξόδου των πνευμάτων στον έξω κόσμο.
Με το έσχατο Φως επιθυμώ να εξομοιωθώ
Και να χαθώ στην ατέρμονη ευδαιμονία
Του άχρονου,
Εκεί που ακόμα και το τραγούδι των αγγέλων
Δεν έχει νόημα,
Κι Εκείνος περιέχει
Όλα τα πλάσματα που καθάρισαν
Το πνεύμα τους από κάθε σκοτάδι.

Λένε πως όταν μάθεις
Το πραγματικό σου όνομα
Πεθαίνεις.
Στις δημοσιές του κόσμου
Περιπλανήθηκα
Αλώβητος,
Γιατί είχα πεθάνει
Προτού γεννηθώ
Κι η ανησυχία για το αύριο
Είναι παρελθόν,
Γιατί είναι το χθες
Που μας βαραίνει
Ανεπανόρθωτα.
Στην ερημιά των πλανητών
Θα επανενταχθώ
Ανέγγιχτος
Από τη σκόνη του Κόσμου,
Και μέσα από την ψυχή μου
Θ' αφήσω να ξεχειλίσει
Η μελωδία εκείνη
Που άκουγα να φυτρώνει
Στα σπλάχνα της μάνας Γης.

*Θυμός, πίκρα, απογοήτευση... Διάστικτα από μικρά διαλείμματα ανάτασης και χαράς.
Και ο πειρασμός του Χρυσού... Όμως όταν έχεις ζήσει σαράντα χρόνια σαν τα
πετεινά του ουρανού, όταν τροφή σου είναι το φως, και νοιώθεις πλούσιος στην*

κορυφή των Μετεώρων, στο Μοναστήρι στην Πέτρα της Ιορδανίας, ή παρατηρώντας τα κύματα να ερωτοτροπούν με τα βράχια στη χερσόνησο του Άθω, όλα τα πλούτη του κόσμου σε αφήνουν παγερά αδιάφορο.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

Συνήθισα στη σκοτεινιά
Και τα μάτια πονάνε στο φως,
Όμως θ' αντέξω.
Στη μοναξιά των πλανητών
Θα εξακοντιστώ
Χωρίς ήλιο,
Και πάνω απ' το κεφάλι μου
Θα φυτρώσουν ταπεινά βότανα
Που θα τρελάνουν όλη την πλάση
Με τη διακριτική μυροβολιά τους.

Συνήθισα στην ερημιά
Των τυφλών όντων
Κι όταν οι βολβοί της ανεμώνας
Άνθισαν στις κώχες των ματιών σου
Τρόμαξα
Για την τόση αντιπαλότη
Ανάμεσα στο «υπάρχω»
Και στο «μηδέν»
Ανάμεσα στο «δύναμαι»
Και στο «μπορώ»,
Ανάμεσα στο «ερώ»
Και στο «ερώμαι».

Συνήθισα στα ταπεινά
Και τα μεγάλα δε μ' αγγίζουν.
Ο ήσκιος μιας ελιάς
Χωράει καλύτερα το πένθος μου
Από το νησί με τους τάφους
Των προγόνων.

Ξαφνικά σηκώνεις λίγο το σεντόνι των φαινομένων και βλέπεις από κάτω. Και τότε ξαφνικά αποσπάσαι από το θόρυβο που πολιορκούσε απ' όταν γεννήθηκες την καρδιά σου, και σε εμπόδιζε να σκεφτείς. Τότε αναζητάς τη μοναξιά, και το φως στα μάτια των φίλων, γιατί από εχθρούς έχει πήξει η ματιά σου.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Οι άνθρωποι θορυβούν
Γιατί δεν υποψιάζονται
Τη δυσβάστακτη σιωπή
που θ' ακολουθήσει.
Ή μήπως θορυβούν
Ακριβώς επειδή τη φαντάζονται;

Όσο για 'μας
Θ' αφευθούμε να τραγουδήσουμε
Για πρώτη φορά
Λεύτεροι από τα δεσμά της σάρκας.

*Όχι, δεν θέλω να πεθάνω. Τώρα θέλω να ζήσω περισσότερο από κάθε άλλη φορά.
Με την επίγνωση του πλούτου που κουβαλάω στα γονιδια μου. Με την απαίτηση της
εξέλιξης, του ξεδιπλώματος όλων των ταλέντων και των ικανοτήτων που με προοίκισαν
οι γονείς μου. Χθες πήγα κάτω από το βράχο της Πνύκας.*

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠ' ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ

Στο ιερό των Ερινύων
Κάθησα ανάμεσα στις τσουκνίδες
Και πέντε κουτάβια ήρθαν να με προϋπαντήσουν.
Τα φαντάστηκα ως Ευμενίδες
Και άφησα το αγέρι να μας χαϊδέψει τα μαλλιά.

Ζωή με κάθε τίμημα
Ή
Αθανασία με κάθε κόστος;
Ο καθένας ανάλογα με το έχει του.
Δικαιοσύνη.

*Γιατί γράφουμε; Γιατί τώρα στέκομαι εδώ και σας μιλάω, κι εσείς με παρακολουθείτε
βουβοί; Τι σας ενδιαφέρει εσάς η ιστορία ενός σύγχρονου Οιδίποδα, που τον
παράτησαν στον Κιθαιρώνα, ακολουθώντας έναν χρησμό του Απόλλωνα; Κι όμως
σας ενδιαφέρει. Γιατί αύριο, χθες, σε μια άλλη ζωή είστε εσείς εγώ, κι εγώ εσείς,
αξεδιάλυτα δεμένοι στο μίτο της Αριάδνης, στο στημόνι που ράβει και ξηλώνει η
Πηνελόπη, στην πέτρα του Σίσυφου, στην αγωνία του Ανθρώπου να λουστεί στο Φως
του Δημιουργού.*

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Αφήνουμε σημάδια για τους εαυτούς μας
Στις πέτρες που δεν θα τις καψαλίσουν
Τα ηφαίστεια,
Και βιαζόμαστε να ρίξουμε
Τον τελευταίο μας χορό
Πριν μας προλάβει ο Κατακλισμός
Και σβήσει τη θράκα του έρωτά μας.

Όμως αυτός ο συρτός χορός
Θα κρατήσει ακόμα πολύ,
Όσο αντέχει η φλόγα
Στου Διογένη το φανάρι.

*Κλαίω. Και μην φανταστείτε πως αυτά είναι καμώματα θεατρικά. Πως πρόκειται για
κροκοδείλια δάκρυα. Όχι. Κλαίω για όλους μας. Για τα πάθια της οικουμένης.*

ΑΝΑΛΗΨΙΣ

Πόσες φορές ορφανεύει κανείς;
Πόσες φορές χηρεύει;
Πόσες φορές θάβει τ' αγέννητα παιδιά του;

Εγκαταβίωσα στο Πουθενά
Και η ηδονή μου χαρίστηκε
Με τη μορφή νεφέλης
Ορφανής από σκοτάδι...

*Και μετά λυτρώνομαι... Όπως κάνεις ένα λουτρό, και πετάς τα ρούχα τα κοριασμένα
από τον ιδρώτα και τη σκόνη της ερήμου. Και θα 'χουμε πολλές ανεμοθύελλες στον
πλανήτη μας μέχρι να μάθουμε να αγαπάμε.*

ΑΡΜΟΝΙΑ

Η γαλήνη είναι μια πόρτα μέσα σου
Που ανοίγει
Σε κόσμους μακρινούς
Γεμάτους φως
Σε χρόνο ενεστώτα
Και μέλλοντα.

Η αγάπη είναι το κλειδί
Που ανοίγει όλες τις πόρτες.

Η αγάπη είναι που δίνει τη δύναμη
Στα χαμόκλαδα ν' ανθίσουν
Παρόλο που γνωρίζουν
Ότι θα τα τσαλαπατήσει το άλογο
Του βιαστικού πολεμιστή.

Η αγάπη είναι που κάνει
Τους εραστές να ενωθούν
Παρόλο που γνωρίζουν
Ότι θα τους χωρίσει
Το μαχαίρι του Μαύρου Πολεμιστή.

Η αγάπη είναι που γεφυρώνει τα Σύμπαντα
Και τις διάφορες εκφάνσεις του Χρόνου
Σε ένα ωκεάνιο ρυάκι
Που γουργουρίζει από ευχαρίστηση.

